

BÀI 73.

7.

“Nhật Ký Tôi”.

Sài Gòn, thứ Hai 19/4/1976

Lâm Đồng rủ đi Dalat ngày mai.

Chiều nay trong vườn Áo Diệu cùng ngồi với cặp Minh Liên & Phạm Ngọc Cung, tôi đem theo một tô gỏi gà cho Nguyễn uống rượu cùng Cung, trong tim loé lên cảm giác thân thiết rằng mình đang là người vợ của Nguyễn, ngồi may khăn tay cho chồng và lắng nghe những câu chuyện đối đáp giữa chồng và bạn hữu.

Trời chiều đẹp, nhìn khuôn mặt rạng rỡ của Nguyễn, tôi cứ ngỡ rằng hạnh phúc đang nằm êm ái trong tay. Nguyễn hay nhìn tôi cười mỉm để có lúc tôi phải tự hỏi, *chúng tôi có bình thường không?* Hay là điên cuồng thật sự trong việc kiếm tìm và nắm giữ hạnh phúc?

Lúc 7 giờ tôi chia tay nhau, Nguyễn dặn dò tôi ngày mai đi Dalat hãy lên Đồi Cù và đến uống *café* ở quán Domino để nhớ chàng.

□

Sài Gòn thứ Ba 20/4/1976

4 giờ sáng tỉnh giấc dậy thốt nghe một mối buồn chán mạnh mẽ len lỏi vào tim. Nghĩ đến cuộc đi chóc nửa đây mà e ngại. Trong đêm vắng, tự hỏi có phải tâm hồn đang “chết” thật, cho nên cái đam mê lớn nhất trong đời là sự ra đi đã chẳng thể nào còn làm quyến rũ cho tôi?

Nằm trong bóng tối nhớ Nguyễn, tự nhủ, phải kể cho Nguyễn hay những tâm sự này vì chỉ có chàng duy nhất mới hiểu được rằng tôi hoang mang cỡ nào khi khám phá ra điều vừa nói: “*Một đam mê bất đầu đứng lại.*” Chàng, con người nhiều lần ngồi lắng nghe từng chút một biến chuyển trong hồn tôi... ngày nay mất hẳn, làm sao còn ai cho tôi nói lên hết được những nghĩ ngợi dầy vò này?

□

Dalat, thứ Ba 20/4/1976

Đến Dalat lúc 3 giờ chiều. Trở lại thành phố này sau mùa Noel đau buồn cũ, tâm hồn quả là e ngại. Kiểm soát một lượt cho cái lý do đi Dalat sáng nay, tôi chẳng thể tìm.

Nghĩ đến Nguyễn khi chiếc xe bắt đầu vào thành phố, cảm giác thật băng khuâng buồn bã. Tình yêu của buổi đầu đã lắng xuống sau 6

tháng hiểu biết tường tận nhau, giờ đây cảm xúc cũng khác biệt đi rất nhiều.

Buổi chiều lang thang với Lâm Đồng nhìn thành phố ù ê vắng vẻ, tôi nghĩ mình như một kẻ nào đã lớn tuổi, đi tìm thời gian đã mất của buổi thanh xuân. Con dốc Tăng Bạt Hổ gợi lên trong lòng một chút nhói đau. Ngôi nhà bốn tầng tưởng như vẫn còn nhìn thấy bóng dáng Nguyễn nơi lầu ba sau làn kính cửa... Tất cả... tất cả... Trong một lúc ngẩn ngơ, tôi đắm đuối tiếc thật nhiều một quãng đời mãnh liệt đã trôi qua không lâu trước đó...

Buổi chiều, Dalat thật đẹp. Tôi vẫn nghe chút gì xa lạ với nó pha lẫn buồn bã khi nghĩ đến một chuỗi dài cuộc đời về sau, Nguyễn sẽ trở lại đây. Kỳ lạ thật! Chẳng vẫn muốn tôi yêu Dalat như đã yêu chàng, nhưng thật thì *tôi e ngại Dalat hơn từ khi đi ra khỏi đời anh Ngọc và cũng là từ khi đi vào tình yêu với Nguyễn*. Hai con người yêu nhau có điều kiện ở lại thành phố đam mê...

Còn tôi?...

Chúng tôi ghé vào quán *café* Hạnh Tâm. Quán vắng vẻ. Cái góc cũ gợi nên nhiều kỷ niệm của buổi chiều tiễn biệt năm cũ. Giờ đây nhớ lại, sao chỉ thấy trái tim quặn thắt trong một nỗi thật buồn.

Cô *caissière* Hạnh Tâm bảo cùng tôi, "*Anh Ngọc có đến uống *café* và hỏi em rằng chị có lên Dalat thường không?*"

Cũng lại là một điều bất ngờ làm nhói lòng không ít.

Đêm, trong phòng khách nhà Lâm Đồng, tôi đàn cho cả nhóm bạn nghe mà tâm hồn thật là thổn thức:

*"Dù mai đây ai đưa em đi đến cuối cuộc đời
Dù cho em đang tâm xé nát tim tôi
Dù có ước ngàn lời, có trách một đời cũng đã muộn rồi
Tình ơi, dù sao đi nữa tôi vẫn yêu em..."*
[]

Dalat, thứ Tư 21/4/1976

Buổi sáng thứ hai, không làm gì cả, chỉ để mặc tâm trí lang thang theo những kỷ niệm cũ tại đây. Nhận ra một điều rằng không thể nào tôi còn đủ sức để tái lập một cuộc đời mơ ước nữa trên vùng đất ngàn đời giá lạnh, dù chỉ trong ý nghĩ.

Cứ vậy mà buồn!

Đi trên phố sáng và nhận ra mình sợ đi lại những con đường kỷ niệm. Cũng chẳng hiểu tại sao? Nguyễn vẫn thường bảo Dalat nghiệt ngã quá... Chỉ sáng nay, đối diện thật sự, mới thấy là đúng đường nào trong câu nói kia. Nghe thật xa lạ trong quê hương chàng và ngay cả trong chính mình theo nỗi nhớ thương nào đang trĩu nặng.

Buổi tối, cả bọn kéo nhau ra khu khách sạn Thủy Tiên ăn xôi. Ngược nhìn căn lầu cao bên cạnh, Lâm Đồng chợt đưa ra nhận xét:

“Nhà Nguyễn giàu thật há chị?”

Tôi thốt lạnh người, không phải vì câu nói mà chính vì sự xa lạ vô cùng trong ý nghĩ riêng khi đặt Nguyễn vào môi trường gia đình chàng. Không thể nghĩ ra được sự sinh hoạt và ý nghĩ Nguyễn trong ngôi nhà cha mẹ. Nghe buồn bã héo hắt sao ấy suốt cả một đêm.

Dalat buổi tối khá hơn, sinh khí cũ vẫn còn vương vất trên con đường Minh Mạng. Tôi muốn đi mãi miết tìm lại kỷ niệm xưa, tìm lại bóng dáng Nguyễn... Tới khúc quanh Hòa Bình trước cửa nhà hàng Mekong im lìm khu phố, tôi đã *không thể không nghĩ đến điều* bất chợt nhìn thấy Nguyễn đi ngược hướng, dáng cao gầy, hai tay trong túi, đầu cúi xuống... như ngày nào giao ước với nhau. Trái tim bóp thắt đau đớn vì ý nghĩ đó.

Cảnh vật hoang vắng và lòng tôi cũng hoang vắng khi đêm nay một mình tưởng tượng và sống thật bao ước mộng xưa...

*

**

Viết cho Nguyễn.

Dalat, thứ Tư 21/4/1976

Nguyễn yêu dấu của Mẫn,

Dalat hai ngày nay thật buồn. Mẫn nhớ Nguyễn và nghe bản thân vô cùng vì cái ý nghĩ Nguyễn đang ở xa Mẫn quá. Mẫn không tin là Nguyễn muốn lên Dalat để gặp Mẫn tại đây như lời Nguyễn nói. Vì vậy ngày 23/4 Mẫn sẽ về lại Sài Gòn, tránh luôn cho Nguyễn một nỗi so le nghiệt ngã. Tuy nhiên Mẫn vẫn thèm được gặp Nguyễn ở ngã quanh Hòa Bình như trước đây chúng mình giao ước.

Mẫn nghĩ về Nguyễn và Dalat thật nhiều nhưng vẫn không biết tại sao lại nghe một mối buồn chán mệt mỏi vô cùng lan đầy trong tim. Có lẽ vì Mẫn nhận ra Dalat vẫn còn xa lạ quá mà Mẫn đã không thể ước mơ được cho mình một sự dừng chân hẳn...

Hoặc cũng là vì Mẫn biết rồi đây trường Sư Phạm sẽ dời lên Dalat, Mẫn xa Nguyễn mãi mãi?

Hay cũng vì bất ngờ ghé quán Hạnh Tâm uống café, Mẫn được nói cho biết anh Ngọc có hỏi thăm về Mẫn?

Những điều này tổng hợp làm héo úa trái tim Mẫn, Nguyễn ạ.

Mẫn yêu Nguyễn. Nằm trò chuyện phân tích với cô Lâm Đồng về Nguyễn và anh Ngọc, Mẫn nói:

*“Ai thì cũng mơ ước được phô bày cá tính đàn bà của mình. Tuy nhiên chính Nguyễn là người tạo được cho chị nhiều dịp phát triển cá tính ấy. Chị yêu anh Ngọc, nhưng trong đời phải nói là **chỉ tiếc nuôi Nguyễn với cái hoài vọng** (ảo vọng?) về một cuộc sống bình thường yên ổn.”*

Nguyễn a, Mẫn làm thêm cho Nguyễn 7 cái khăn tay. Sợ rằng mai một xa Nguyễn rồi, không bao giờ Mẫn còn dịp làm khăn tay nữa. Nguyễn nhớ trả cho Mẫn 50 đồng để mua cái xui nghe? Mẫn bán cho Nguyễn mà!

Mẫn cũng lại thâu cho Nguyễn cuốn băng nhạc, giới thiệu với Nguyễn hai tay độc tấu và đệm Tây Ban Cầm bản nhạc Fantaisie Impromptu en Mi# của Chopin. Đó là Los Indios Tabajaras.

Rồi lại bài Recuerdo de la Alhambra của Tarrega. Nguyễn nghe nhé. Đây là bản nhạc mà những ngày xưa khi còn ở Dalat, đường Calmette số 55 với Vân San, Mẫn hay có những người bạn học trò từ Sài Gòn lên chơi. Đêm đêm, một trong số này tên Trần Quang Nam thường tấu lên bản Recuerdo, Mẫn và một nhóm vài người bạn quây quần trên thềm uống café, trong khi ngoài trời, sương rơi rung rức...

Sau cùng Mẫn giới thiệu Nguyễn, Arthur Beinstein, 91 tuổi, chơi piano hai bản của Chopin. Dịu dàng quá! Mẫn nhớ hình như đã thâu cho Nguyễn bài này rồi, nhưng vẫn thâu lại bởi vì một thời Dalat huy hoàng đang sống dậy trong Mẫn. Thuở Mẫn và Nguyễn mới đi vào đời nhau...

Mẫn hôn Nguyễn và yêu Nguyễn.

Hy vọng gặp lại Nguyễn ở Sài Gòn trước con hẻm nhà Bà Ngoại một chiều nào khi Nguyễn từ Dalat trở lại.

Mẫn.

[]

Dalat, thứ Năm 22/4/1976

Buổi chiều mây xám giăng đầy. Trời nức nở như muốn mưa. Nghe ư ử oái bần thần vô cùng vì thời tiết, đến không làm gì được. Nghe nhớ Nguyễn miên man, rồi lại tưởng đến điều một ngày Nguyễn sẽ trở lại đây trong khi tôi lưu lạc phương nào. Cái số le vô cùng của định mệnh hai người, chiều nay như phôi bày với dáng vẽ càng phũ phàng hơn nữa.

Mây xám một màu, bao nhiêu cảm xúc trỗi dậy để muốn ghi ra hết với Nguyễn, nhưng sao vẫn không làm được. Tôi nhận rằng mình mệt mỏi quá trong cuộc đời và *cả trong cuộc tình với Nguyễn*, nên dù đứng trước một thay đổi tuyệt diệu của thiên nhiên, cũng chẳng còn bao nhiêu hăng hái say mê.

Chiều nay bỏ hai người bạn ngồi lại Hạnh Tâm, tôi đi lần về hướng Đồi Cù trong tâm trạng băng khuâng ray rức. Ngọn đồi vắng vẻ, con đường mòn năm cũ không nhắc nhớ kỷ niệm xưa mà chỉ gợi nhớ thật nhiều những ngày đi uống rượu Sài Gòn, tôi và Nguyễn vẫn *hay nhắc về con đường này* với cụm hoa thạch thảo của Trân Sa như một hình ảnh tuyệt diệu....

Chiều nay bước trở lại, sao chỉ là ử ê mệt mỏi. Tôi như người mất bóng, cứ đi tìm mãi cái bóng của mình dẫu rằng vô vọng! Cái bóng chiều nay trên ngọn đồi lộng gió, mây xám một màu, *tôi tưởng tìm thấy được* qua kỷ niệm xưa nhưng cuối cùng rồi cũng như không!

Sao lại điên đảo thế này?

[]

Viết cho Nguyễn.

Dalat, thứ Năm 22/4/1976

Nguyễn yêu dấu,

Chiều nay mưa, mây mù giăng mắc, Mẫn không biết rõ lòng mình ra sao nữa? Hình như là khập khễnh rất nhiều?

Mẫn nhớ Nguyễn, đồng thời cũng nhận định rõ hơn được nỗi xa xôi trong hai định mệnh. Mẫn muốn kể cho Nguyễn nghe thật nhiều về sự đảo điên thay đổi của tâm hồn trước một không gian tuyệt diệu, nhưng mà chịu, không hiểu tại sao nữa? Nguyễn có nhớ câu Mẫn đề (trong nhật ký dịp Tết Nguyễn đi Dalat) “Thà ta phụ người hơn để người phụ ta.” để biện minh cho việc “không viết nhiều nhật ký” của Mẫn dạo ấy không?

*Mẫn không “phụ người” đâu, mà đó chỉ là cái bản chất hay nghi ngờ làm Mẫn đau khổ. Mẫn vẫn còn yêu Nguyễn lai láng. Chúng mình **đừng nên** làm một đảng Thượng Đế quyết định sự vui hay buồn cho nhau nữa, trừ phi Mẫn và Nguyễn đã hết yêu nhau.*

Ngày mai Mẫn về Sài Gòn và sẽ không trở lại thành phố này trước Noel 1976.

Tối nay, chợt nghĩ đến điều uống rượu, cô Lâm Đồng sẽ có vài người bạn đến chơi. Và Mẫn sẽ đàn cho họ nghe.

“Hôm nay trời vào thu, Dalat lấm sương mù...”

(Sáng nay cô Lâm Đồng có dắt Mẫn đi ngang hàng Bà Nội. Bà Nội bận khách). Nguyễn giống Bà Nội thật nhiều, lòng Mẫn càng chùng héo hơn theo nhận xét ấy...

Hôn Nguyễn và khổ vì Nguyễn,

Mẫn.

[]

Sài Gòn thứ Sáu 23/4/1976

Trở lại Sài Gòn sáng nay. Nghĩ rằng Nguyễn đã lên Dalat cùng ngày nên không thắc mắc chi nữa, chỉ nghe lòng dấy lên nhói buốt khi nhìn lại cái nơi chàng vẫn thường đứng đợi thuở xưa.

Đêm, đi uống *bière* cùng Lâm Đồng và hai người bạn của nàng, sao chán chường kỳ lạ. Tôi biết mình đang lắng xuống rất nhiều sự sôi nổi trong bản chất, hoặc là tình yêu và nỗi nhớ thương Nguyễn quá lớn đã làm chùng hết bao nhiêu tình cảm khác trong tim?

[]